

Een liefde sterker dan wat kon

Gedichten over liefde, angst en verlangen

Bert Overbeek

© 2018, Bert Overbeek

De merel

De merel die in het voorjaar
zong in het groene loof
loopt nu zoekend naar wat voedsel
tussen bladeren, dor en droog

Eenzaam maar vol wilskracht
zet hij zijn dagen voort
het afval van een bloeitijd
heeft zijn zoektocht niet verstoord

Groot is alleen god

Groot is alleen god
En de mens is maar klein
Hoe hij zijn kwetsbaarheid, eenzaamheid,
Afhankelijkheid en behoeften
Afdekt met de liefde van anderen

We zijn zo angstig soms
Dat de ander ons loslaat,
Niet meer bewondert, niet meer
Omarmen wil, dat we voorwaarden stellen
Om te garanderen
Dat die ander onze angsten opheft

Natuurlijk, we hebben elkaar ook lief,
Wij mensen, worstelend onder de zon,
Maar elkaars angst wegnemen
Dat kunnen we niet echt,
Wel armen om elkaar heen slaan,
Liefhebben, elkaar steunen, vrijages.

Maar dan is er ook nog de verbondenheid
De verbondenheid van het hart
Die kan zo krachtig zijn
Dat het gewoon niet lukt
Om de ander los te laten

De liefde wortelt dan in twee harten tegelijk
Tweelingen van geest
Die bij een ontmoeting
Vol energie raken, en dat niet direct
Weten te kanaliseren.
Maar zelfs op afstand ervaren ze elkaar.
En al proberen ze uit elkaar te breken
Zo is dat niet bedacht
Door het leven
Of de grote god

We zijn elkaar nog niet verloren

We zijn elkaar nog niet verloren
Er is nog veel dat uit kan botten
Wat uit liefde wordt geboren
Dat geeft niet zomaar op
Bij tegenwind
Jij kan bij mij een spelend kind zijn
En ik bij jou, en er is nog veel
Te vinden voorbij de pijn van een moment,
Want ook die pijn is vergankelijkheid
En het najagen van wind

We zullen elkaar vinden in wat we zijn
De dag zal komen dat we voor elkaar
Worden wie we voor elkaar kunnen zijn
Maar dingen hebben tijd nodig
En soms even wat afstand, stilte ook

Ik wil met mijn licht en zang straks nog
In je ontroering binnendringen
Met mijn woorden die je zijden huid strelen
Zoals koopmannen in de oudheid
Al kunnen ze het nooit zoals mijn handen
Ik wil met mijn lippen en mijn tong
Je gehemelte verzadigen met honing

Ik zal nu jij op je eiland van vrijheid en ik
Zwervend door het land
Dat zonder jou zo anders is
Nu jij daar gaat en ik hier
Onze liefde niet laten verbleken

Ik kan je nu niet overtuigen
Zoals gewoonlijk met mijn lichaamstaal
En je openen met mijn tere handen
Ik moet het doen ver daar vandaan
Ergens de projecties van mij in je hoofd
Zo raken dat je beseft

Dat dat allemaal beter is
Dan de afwezigheid van zorgen en verplichtingen
Van de woelingen van ons onvermogen denken
Ik wil dat mijn liefde
In je, door je, over je, stroomt en dat je voelt
Dat dat veilig is en je verrijkt

En koestert en beschermt
Maar je toch ook voorbij het pleasen
Voeren kan, waar je eigen keuzes
Regeren. En ik hoop dat ik daar dan soms mag zijn.

Ik hoor de zee in jou

Jij, ik hoor de zee in jou,
Als een schelp ben je aangespoeld
Daar in het zand van het eiland,
En ik, ik zwerf over de zandwegen
In de bossen waar ik thuis ben
Over de heuvel en dan weer
Bergafwaarts,

Jij in de open zon
je huid tintelend en getint
met de lach van je hart
de zorgeloosheid van een
eenvoudige branding die
je lokt en verleidt en ik
op beschaduwde wegen, op de tast,
ook in hitte op zoek naar verdieping,

jij gaat daar en ik hier, ieder
zijn eigen weg, met een liefde voor elkaar
die nog niet bezegeld mag worden
met de taal van het cliché,
het meisje van de zee wil de horizon open
de man van het bos denkt
dat de horizon nooit echt open is
-daarom zoekt hij de beschutting
Van haar liefde en zij de branding
Van de vrijheid
En zo draaien zij de rollenpatronen om

Want vroeger waren de vrouwen
op zoek naar de liefde
en de mannen naar vrijheid
-bij ons is het omgekeerd.

Oerangsten

Onze liefde, die zo vol muziek kan zijn,
Zo vol dans, tederheid en aanrakingen
Die de alledaagsheid ontstijgen,
Die liefde kan, door onzekerheden,
Ook pijn doen, waar ze niet pijn zou hoeven doen,
Of vertalingen maken van uitspraken van de geliefde
die je doen terugtrekken
In de eenzame hopen van oerangsten

Je vrijheid

Weet, mijn lief, dat je altijd kan gaan
Waar je wilt en dat je daar nooit voor hoeft te vechten
Dat het laatste dat ik wil
Je ruimte afpakken is.
Ik begrijp dat je soms niet wilt zeggen
Hoe laat je daar en daar bent
En wanneer ik je hier en nu zie.
Dat het me daar niet om gaat.

Dat ik niet, dominant, zou willen bepalen hoe
je wegen gaan; dat -integendeel- de wegen
die je verkiest onderdeel uitmaken
van mijn liefde voor je.
Dat ik begrijp dat je op jouw momenten
Jouw dingen wilt doen.

En ik weet ook dat je graag met me bent
Op andere momenten
Dat je dan om me heen wilt krullen
Zoals ik om jou heen krul
Dan bepalen we samen onze wegen
En met gelukkige gezichten
Zoals anderen ook zeggen te kunnen zien.

Weet dat ik niet degene ben
Met wie je hoeft te vechten voor je vrijheid
Niet een man die je afhoudt
Van het 'er zijn' voor je vriendinnen
Je bedankte me deze week voor mijn geduld
Dat hoeft niet want dat heb je ook met mij

Onze liefde vertrouw ik diep
En ik ben af en toe ook een bok
Met een horen te veel
Ik zou perfect willen zijn maar af en toe
Denk ik dat de ander denkt dat ik een doetje ben
Ach, mensen. We worstelen af en toe
Met onze projecties en onzekerheden
Maar ik heb groot vertrouwen
Dat de liefde ons zodanig door de dingen loodst
Dat we dat zullen afleggen.